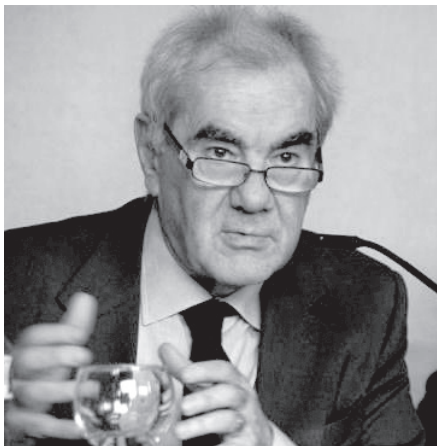

FRANÇA DECIDEIX EUROPA

Ernest Maragall,
PRESIDENT DE LA FUNDACIÓ CATALUNYA EUROPA

2 de maig 2017

El proper diumenge els i les franceses decidiran alguna cosa més que el nom del nou President de la República.

Ha començat a Europa un període amb successives fites democràtiques cada cop més apassionants. Primer Holanda, ara França -presidencials i després legislatives- en poques setmanes Alemanya...

De fet, en cada un d'aquests casos els respectius electors "nacionals" actuen, voten, decideixen, també en nom nostre, en nom de tots els europeus.

Diumenge a França això és especialment cert. Alguns analistes diuen que assistim a la confrontació oberta entre nacionalisme i neoliberalisme, o entre dreta continuista i extrema dreta anti sistema. Em sembla una excessiva simplificació.

Com deia Manuel Castells en un recent article a La Vanguardia, la situació a França s'explica millor en termes de ruptura social i territorial que en base a la tradicional lluita entre dretes i esquerres.

Convé llegir a Joan-Lluís Lluís a l'Ara per entendre el que passa a la Catalunya Nord -i a tantes altres regions franceses- i per assumir que el fenomen Le Pen ja no és incipient i purament ideològic, com el del seu pare fa quinze anys, sinó que té arrels socials profundes que no desapareixeran fàcilment.

Le Pen calcula que el seu moment serà el 2022, nosaltres -demòcrates francesos i europeus- tenim els mateixos anys per capgirar aquesta perspectiva.

Tenim prou elements sobre la taula: l'enfonsament dels grans partits de cada bloc, les sociologies urbanes de vot contrastat segons els efectes dels últims 10 anys de crisi econòmica, les coincidències parcials entre les posicions extremes (Le Pen i Mélenchon)... tot ens parlaria d'una revolta dels desfavorits, del "poble" com diu Le Pen, contra les elits, la globalització financera, l'establishment, l'euro i la UE.

La situació a França s'explica millor en termes de ruptura social i territorial que en base a la tradicional lluita entre dretes i esquerres.

Què hem de fer, doncs?

Com diuen des de l'esquerra radical espanyola i catalana, millor abstenir-se per no haver de triar entre el "monstre" (Le Pen) i el responsable de que el monstre hagi nascut i crescut (Macron, el banquer liberal i austericida)?

Potser, com ja ha fet el líder històric dels Verds europeus Cohn-Bendit, hem d'afegir-nos directament a la proposta reformista de Macron?

O, com tants creiem i com també defensen Varoufakis i Diem25, hem de donar suport a l'elecció de Macron, el "candidat demòcrata", amb plena consciència de les distàncies que ens hi separen?

En qualsevol cas, a banda de les anàlisis i de l'obvi interès que tot això ens pugui desvetllar, la qüestió és si ens correspon adoptar alguna posició, si hem de provar d'influir en el vot dels qui el proper diumenge en tindran el dret i la responsabilitat.

Més important, no hem de preparar-nos -com a ciutadans, com a catalans i com europeus- per l'endemà, per intervenir, aleshores ja de ple dret, en el període més crític i determinant per la UE des de la seva fundació?

Aquesta, crec, és efectivament la nostra millor opció, sinó la nostra obligació: recolzar Macron, parlar amb tants ciutadans francesos com ens sigui possible, avisar del risc real que ens amenaça, ajudar a guanyar aquesta primera gran batalla per la democràcia i per Europa.

A condició de que ho fem sabent que aquest recolzament és només un primer pas i no cap victòria final. Haurem de seguir, de treballar per reprendre la construcció urgent d'un gran projecte renovador i progressista per Europa.

Quan escoltem que Macron és un "reformista" sabem que amb això no n'hi ha prou. Que una part del seu programa

Haurem de pressionar fort i bé per tal que el necessari lideratge europeu, és a dir l'eix Alemanya-França, deixi de representar la continuïtat liberal-conservadora.

és inacceptable o incapaç de generar el capgirament polític, econòmic i social que volem per Europa.

Sabem que la UE demana a crits reformes profundes però també sabem que haurem de pressionar fort i bé per tal que el necessari lideratge europeu, és a dir l'eix Alemanya-França, deixi de representar la continuïtat liberal-conservadora.

Aquest és l'encàrrec que Macron rebrà diumenge dels francesos i franceses que el votin i de tants altres ciutadans que volem ser subjectes actius d'una Europa regenerada, cohesionada i conscient del seu paper al món.

No estem plantejant un debat retòric ni purament ideològic.

Estem parlant de reformes en la governació democràtica, incloent la construcció de la sobirania compartida europea (federació i proximitat).

De reformes en la política econòmica central, incloent la fiscalitat i la convergència real de l'Eurozona.

D'un nou lideratge mundial per Europa, per l'equació transició energètica-canvi climàtic, però també per guanyar la pau altre cop amenaçada i per recuperar l'Europa inclusiva de l'acolliment i la política activa per la immigració i el nou equilibri demogràfic.

De l'Europa social perduda i de les polítiques de convergència entre regions inacceptablement distanciades com efecte més

visible de les polítiques hegemòniques en la gestació i l'administració de la crisi econòmica.

Només amb un esforç col·lectiu i compartit arreu d'Europa aconseguirem que un eventual, però probable, triomf de Macron no sigui només un fre temporal al nacionalisme excloent i anti-europeu.

De nosaltres depèn que es transformi en el principi d'un període d'impuls democràtic europeu profund, un període que redueixi o elimini qualsevol possibilitat d'èxit per les Le Pen actuals o futures (franceses, alemanyes, catalanes, daneses, eslovaques, o finlandeses...).

I aquesta, siguem-ne també conscients, es una exigència central per Catalunya. Necessitem una Europa que ens entengui i ens necessiti, que compti amb la nostra energia democràtica i la nostra determinació per ser-ne part activa i protagonista.

Pasqual Maragall va intuir ja fa prop de 20 anys que calia el "Partit Català d'Europa" i que hauria de formar part d'un gran Partit Demòcrata d'abast europeu. Aquella proposta anticipatòria, com tantes altres, es veu avui confirmada i ampliada. A Catalunya i a Europa. •